

TOP
ONTWERPER
—★—
CAROLINE
NOTTÉ

Een vrouw van contrasten

‘Wie niet durft, heeft op voorhand al verloren.’ Dit bekende citaat van Andrée Putman is ook het credo van creatieve bohémienne **Caroline Notté**. Als interieurarchitect zweert ze bij kunst, kleur, vintagevondsten en een vrolijk eclecticisme. Dat weerspiegelt zich in haar eigen optrekje in het groene Terhulpen.

TEKST Karin Van Opstal | FOTO Stefanie De Neve

De eethoek is een geïnspireerde ode aan iconisch mid-century design. De eettafel en armstoelen uit 1966 zijn van Warren Platner voor Knoll. Roestkleurige fauteuil Mushroom uit 1960 is van Pierre Paulin voor Artifort. Het vloerkleed is een ontwerp van Carine Boxy. Het kunstwerk komt uit het project Manga Dreams van het duo Anderson & Low.

© Caroline Notté

DIT IS CAROLINE NOTTÉ

Caroline Notté is onmogelijk onder een noemer te vatten. Architect, interieurarchitect, ontwerper, docent, fotograaf, wereldreiziger, vintage- en kunstverzamelaar: ze is het allemaal. Als jonge architect liep ze stage bij de toonaangevende Belgische architect Marc Corbiau, wiens gevoel voor licht en ruimte en magnifieke tekeningen haar altijd zijn bijgebleven. Vervolgens werkte ze een tijdje bij interieurontwerper Lionel Jadot tot de tijd rijp was om een eigen kantoor op te richten. Als interieurarchitect maakte ze naam en faam met haar gedurfde kleurgebruik en eclectische aanpak. Haar architectenatelier huist in de voormalige woning van Louis Herman De Koninck, een modernistische parel waar ze een podium biedt aan kunstenaars en ambachtslieden van allerlei aard en een gecureerde selectie objecten etaleert. Ze is docente aan het College of Art & Design in Brussel, waar ze samen met Edouard Vermeulen van modehuis Natan de modeafdeling oprichtte. In haar woning in Terhulpen volgen Django en Nikita, twee rasechte Weimaraners, haar op de voet.

carolinenotte.com, [@caroline.notte](https://www.instagram.com/caroline.notte)

“VAN MIJN EERSTE LOON KOCHT IK EEN KUNSTWERK”

- CAROLINE

De wanden zijn geverfd in een terracottakleur van het Franse verfmerk Ressource. De gordijnen zijn van Vanessa Bruffaerts. Elk gordijnpand vertoont een subtiel kleurverschil. In de hoek staat de kinderversie van Harry Bertoin's legendarische draadstoel voor Knoll. Het grafische werk is van de Belgische kunstenaar Sozyone Gonzalez. De terracottakleurige zuil vond Caroline bij Rouge Pivoine.

Je huis ligt op een toplocatie, verscholen in het groen. Hoe verliep de zoektocht en wat heb je precies veranderd na de aankoop?

“Ik ben een vrouw van contrasten. Ik houd óf van de wilde natuur óf van het bruisende stadsleven. Maar Brussel heb ik verlaten voor mijn honden, twee Weimaraners. En dus ging ik op zoek naar een huis in de natuur. Dat vond ik in Gaillmarde (een gehucht in de gemeente Terhulpen, red.), nauwelijks enkele straten groot, waar de bewoners zich niet al te serieus nemen. Zalig, want ik houd niet van blingbling of van pretentius gedoe. Verder had ik nog drie wensen: ik wilde graag een tuin, een bad en een open haard. Voor een architecte die houdt van avant-gardistische gebouwen en van de stad, was de verhuizing naar een klassieke boerderij toch een uitdaging. Ik heb nogal wat deuren weggehaald, ook die naar de keuken, om een open indeling te creëren. Verder heb ik een aantal gebreken gemaskeerd met behang, verf of textiel. In de slaapkamer bijvoorbeeld hangt een diepblauw, theatraal gordijn dat een onregelmatige muur aan het oog onttrekt.”

Je staat bekend om je uitgesproken kleurgebruik en je eclectische aanpak. Hoe weerspiegelt zich dat in je interieur?

“Ik houd van kleuren, die ik gebruik in functie van de ruimte. Terracotta bijvoorbeeld, een kleur uit de natuur, heb ik hier gecombineerd met flashy knalkleuren of poppy-tinten. Heb je overigens gemerkt dat in de eetkamer elk gordijnpand een subtiel kleurverschil vertoont? En tja, eclecticisme is een term die is murw geslagen door overgebruik. Tegenwoordig gaat iedereen eclectisch te werk. Schrijf maar dat ik zweer bij een eclecticisme dat vrolijk stemt. More is more is mijn credo. Net zoals dat bekende citaat van Andrée Putman dat wie niet durft, op voorhand al verloren heeft. Ik gruwel van ijskoude interieurs, zonder leven of ziel, als een showroom. Ik omarm alle stijlen en houd ervan om een interieur tot leven te wekken met kleur, kunst en objecten die een verhaal vertellen. Zoals

“IK HEB BRUSSEL VERLATEN
VOOR MIJN HONDEN,
TWEË WEIMARANERS”

- CAROLINE

in mijn thuishokantoor, waar een nostalgische foto hangt van mijn overgrootvader die is overleden tijdens een vliegtuigongeluk. Ik heb het geluk gehad om in uitzonderlijke interieurs op te groeien. Mijn twee grootvaders waren beiden succesvolle ingenieurs met een hart voor design. De ene woonde in een magnifieke art-decowoning met schilderijen van onder meer Pieter Brueghel. In het huis van mijn andere grootvader maakte ik kennis met Ado Chale.”

Je bent niet alleen architect en docent, maar ook fotograaf. Wat is je mooiste herinnering?

“Toen ik 25 was, ging ik naar New York om fotografie te studeren. Het was de tijd dat je nog aan de slag ging met analoge camera's en filmrolletjes. New York is natuurlijk een dankbaar onderwerp voor een fotograaf. Weer terug in Brussel wilde ik onze hoofdstad even mooi portretteren met foto's van kermissen en andere folkloristische tradities. Net zoals Henri Cartier-Bresson houd ik van de magie van het beslissende moment en van beelden die uit het leven zijn gegrepen. Het werd de expo 'Bruxelles, une fois' in Tour & Taxis. Maar de mooiste herinnering heb ik overgehouden aan een opdracht in Tanzania, toen ik voor een bont, internationaal gezelschap van zakenmannen de Kilimanjaro mocht fotograferen. Het beklimmen van de berg ging moeizaam, want ik lijd aan astma. Eenmaal aan de top, had ik last van zuurstoftekort. Men raadde me daarom aan om snel aan de afdaling te beginnen. Die afdaling werd niet alleen mijn mooiste fotografische herinnering, maar ook de mooiste ervaring uit mijn leven. Dat kwam door de persoonlijke prestatie, de prachtige vergezichten en het gevoel van absolute vrijheid. Je baant je een weg door de wolken, zoals op een skipiste.”>

Van Jean-Philippe Demeyer en 'A beautiful mess' van Claire Bingham tot Georgia O' Keefe: Carolines boekencollectie verradt een voorliefde voor kleur, durf en eclecticisme.

“REIZEN IS VOOR
MIJ EEN MANIER OM
ME TE BEZINNEN”

- CAROLINE

Witleder relaxfauteuil Eida is van Joe Colombo.
Salontafel Rio 529 van eikenhout en rotan is van Charlotte
Perriand voor Cassina. De sculptuur van mondgeblazen
glas is van de Franse glaskunstenaar Xavier le Normand.
De kroonluchter van mondgeblazen glas komt van Bocci.

“MORE IS MORE IS MIJN CREDO”

- CAROLINE

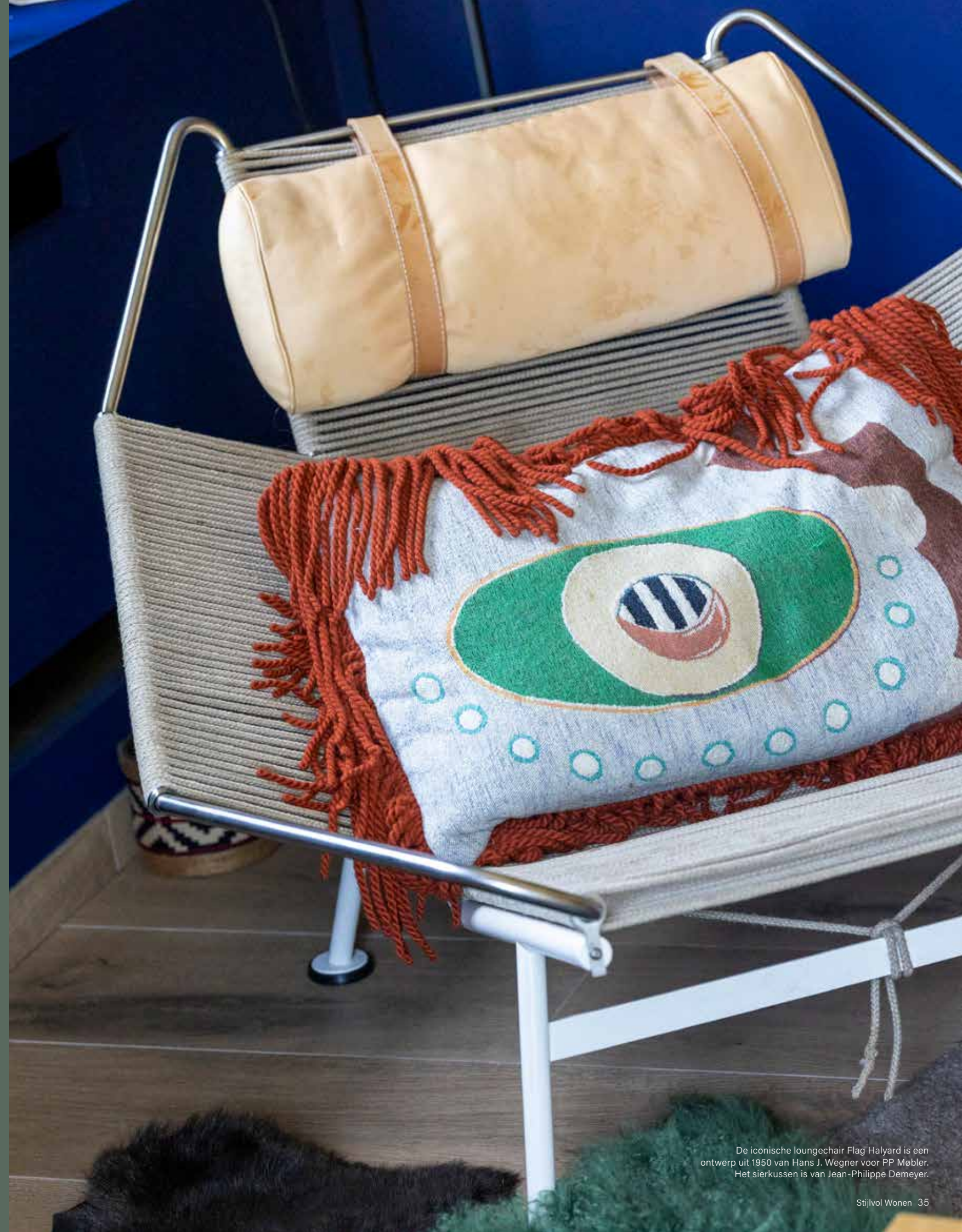
Bank Tactile, een ontwerp van Vincenzo De Cotiis voor Baxter, kocht Caroline in Bordeaux.

Het veelkleurige vloerkleed, een collage van schapenvachten, is een ontwerp van Carine Boxy. De gordijnen zijn van Vanessa Bruffaerts.

“IK HEB EEN ZWAK VOOR KUNSTENAARS DIE MET HUN HANDEN WERKEN, VAN GLASBLAZERS TOT TAPIJTWEVERS”

- CAROLINE

De iconische loungechair Flag Halyard is een ontwerp uit 1950 van Hans J. Wegner voor PP Møbler. Het sierkussen is van Jean-Philippe Demeyer.

Het thuishokantoor met uitzicht op de tuin. Tafel En Forme Libre is van Charlotte Perriand voor Cassina. Op de tafel staat een sculptuur van mondgeblazen glas van de Franse glaskunstenaar Xavier le Normand, die in 2009 de Prix Liliane Bettencourt won. Lederen relaxfauteuil Egg Chair met bijbehorende voetenbank is een ontwerp van Arne Jacobson voor Fritz Hansen. Rechts van het wandrek van Charlotte Perriand hangt een werk van de Portugese straatartiest Vhils, dat Caroline in China kocht. Het vloerkleed is een ontwerp van Carine Boxy.

Je architectenkantoor in Ukkel huist in de voormalige woning van Louis Herman De Koninck, waarin je ook een kunstgalerie onderbracht. Hoe heb je die architectuurparel op de kop kunnen tikken?

“Een toevalstreffer. Ik besef maar al te goed hoeveel geluk ik heb om te kunnen werken in zo'n inspirerend pand, waar de geest van De Koninck nog rondwaart. Ik wilde het huis laten herleven door een podium te bieden aan hedendaagse kunstenaars. Ik heb een zwak voor kunstenaars die met hun handen werken, van glasblazers tot tapijtwevers. Maar ik houd er bijvoorbeeld ook concerten op skateboards of een lezing over Christophe Gevers. Kunst is mijn passie. Van mijn eerste loon kocht ik een kunstwerk. Ik doe niets liever dan galeries aflopen, maar ik spot ook kunstenaars via Instagram. Een kunstwerk dat me diep raakt, is het keramische werk van Seni Awa Camara, dat hier in de eethoek staat en een zwangere vrouw verbeeldt. De kunstenaar werd als een van een drieling geboren in Senegal, een land waar meerlingen meewarig worden bekeken. De legende wil dat ze haar dorp moest ontvluchten voor haar vader, die haar dreigde te vermoorden. Diep in het woud bloeide ze helemaal op. Haar werk is therapeutisch, haar vrouwenbeelden uit de collectie Maternités raken me diep, wellicht ook omdat ikzelf geen kinderen heb kunnen krijgen.”

Wat staat er nog op je professionele bucketlist?

“Ik zou ontzettend graag werken als scenografe! Ik houd ervan om te decoreren en om dingen in scène te zetten. Voor mijn dertigste verjaardag bijvoorbeeld organiseerde ik een feest met een circusthema. Ik zou de gelukkigste vrouw ter wereld zijn als je me zou vragen om een operadecor te ontwerpen. Of een modedéfilé, samen met Etienne Russo en het team van Villa Eugénie, een Brussels productiehuis dat spectaculaire défilés voor huizen als Dior maakt. Dat is een wereld waarin alles veel sneller gaat, waar je veel creatiever uit de hoek kunt komen, met minder beperkingen. Ik ben instinctief en ga van nature op mijn gevoel af.” >

Artisanale kaars van Yaël Ohayon.

“IK HOUD ERVAN OM TE DECOREREN EN OM DINGEN IN SCÈNE TE ZETTEN”

- CAROLINE

Je hebt ongetwijfeld een beroep dat zo nu en dan stress geeft. Wat doe je om stoom af te blazen?

“Aan het einde van een drukke werkdag kom ik tot rust in mijn Finse jacuzzi, met een glaasje erbij. Ook in de winter. En eenmaal per jaar ga ik naar The Palms in Zanzibar, een magische plek waar alles elegante eenvoud uitstraalt. Het is ook het ultieme ontspanningsoord door het personeel, met wie ik heel close ben. Ik neem Belgische chocolade mee voor mijn vrienden en we gaan ook altijd op de familiefoto. Het boetiekhotel Les Deux Tours in Marrakesh is nog zo'n plek waar alles samenvalt en waar je gelouterd van terugkomt. Heel inspirerend door de kleurenpracht en het magnifieke ambachtelijke handwerk. Reizen is voor mij een manier om me te bezinnen. Ik ben ooit per helikopter over de verloren stad Ciudad Perdida in het regenwoud van Colombia gevlogen. Een onvergetelijke ervaring, zeker na de ontberingen van de dagen ervoor. In Ladakh stond ik ooit oog in oog met de dalai lama. Op mijn twintigste heb ik Rangoon in Myanmar (het vroegere Birma) gezien vanuit een luchtballon. Dat was een heel emotioneel moment.”

Het thuiskantoor op eenhoog verraadt Carolines voorliefde voor gedurfd kleurgebruik. Ze combineert groen, paars en oudroze, kortom kleuren à la Maya Hayuk. Op het wandrek, een vintagevondst, staat een lamp van de Franse ontwerper-architect Pierre Guariche. Het schapenvacht is een ontwerp van Carine Boxy.

“IK BEN INSTINCTIEF EN GA VAN NATURE OP MIJN GEVOEL AF”

- CAROLINE

In de masterbedroom zijn de wanden geverfd in rustgevend denimblauw van Ressource. Het weelderige, handgeborduurde wandtapijt is van het Belgische kunstenaarsduo KRJST, van wie de studio is gevestigd in Zaventem Ateliers. De hanglamp is een ontwerp van Anne Demeulemeester voor Serax. De kleurrijke kelim vond Caroline bij Michel Antoine in Elsene. Het bed is van Auping. Het is gedekt met bedlinnen van de Brusselse boetieks Lucia Esteves en Mercredi. Sierkussen van Jean-Philippe Demeyer.

© Caroline Notté

NOTEBOOK

ADRESSEN EN
INSPIRATIEBRONNEN

MIJN REISDOELEN

Van Zanzibar tot Cappadocië
"The Palms Hotel in Zanzibar is een oogstrelende ervaring door de overweldigende natuur en de kleurenpracht. Verder staat een luchtballonvaart over Cappadocië op mijn bucketlist."

DIT RAAKT ME

Klassieke muziek
"Ik heb een bijzondere herinnering aan de finale van de Koningin Elisabethwedstrijd. En in het bijzonder de finale voor cello na de twee lockdowns, toen de celliste een staande ovatie kreeg. Een kippenvelmoment."

HIER EET IK GRAAG

Restaurant Ekstedt in Stockholm
"De gerechten in restaurant Ekstedt in Stockholm, waar de chef op open vuur kookt, zijn een genot voor de smaakpapillen. De gegrilde tomaten zijn een absolute aanrader."

MIJN LOGEERTIP

Les Deux Tours in Marrakesh
"In dit boetiekhotel zorgen zowel de bloemenweelde als de moestuin voor bedwelmende geuren."

MIJN ULTIEME ONTSPANNING

Het strand Les Graniers in Saint-Tropez
"Deze plek heeft nog niets van zijn authenticiteit verloren. In het gelijknamige strandrestaurant zit je bijna met je voeten in het water."

“OP HET EINDE VAN EEN
DRUKKE WERKDAG KOM IK TOT
RUST IN MIJN FINSE JACUZZI,
MET EEN GLAASJE ERBIJ”

- CAROLINE